

Lokalne Rady Koordynacyjne Zjednoczenia Apostolstwa Katolickiego

Przez pewien czas brak było jasności co do idei Lokalnych Rad Koordynacyjnych (= LRK) oraz sposobu ich tworzenia i funkcjonowania w praktyce. Ten krótki dokument ma na celu wyjaśnienie niektórych zasadniczych związanych z tym kwestii.

1. Kontekst

Podstawowym poziomem życia Zjednoczenia są lokalne grupy złożone z członków wspólnot, indywidualnych członków i/lub współpracowników Zjednoczenia, działających na danym miejscu. To zwłaszcza na tym poziomie Zjednoczenie musi być widoczne i efektywne, jeśli ma rosnąć i rozwijać się oraz wносить konkretny wkład w życie Kościoła i szerszej społeczności. Od tego też poziomu powinniśmy zacząć, jeśli chcemy pielęgnować i wspierać życie Zjednoczenia. Potrzebne są tu jakieś podstawowe struktury – nawet jeśli chodzić będzie tylko o to, aby członkowie lokalnej grupy ustalali gdzie i kiedy będą się spotykać, dzielić i/lub podejmować zwykłe apostołskie działania oraz współpracę z ludźmi innych sposobów życia, aby tę cechę pallotyńskiego charyzmatu, jaką jest współpraca i koordynacja czynić realnym doświadczeniem na poziomie lokalnym. Jest to najbardziej podstawowy i konkretny poziom organizacji w Zjednoczeniu; niekoniecznie jest to jednak poziom LRK.

Dopiero kiedy życie Zjednoczenia na danym miejscu stanie się bogate i różnorodne, tak że wymagać będzie większej organizacji dla wspierania go oraz po to, by rozwijało się w bardziej skoordynowany sposób, wtedy pożyteczna i konieczna staje się LRK, gdyż będzie ona wówczas miała rzeczywisty praktyczny cel. Taki etap zostaje osiągnięty, kiedy w lokalnym środowisku duszpasterskim istnieje i działa wystarczająca liczba różnych, rzeczywistych form Zjednoczenia. Jeśli tak nie jest, struktury LRK nie powinny być ustanawiane w sposób sztuczny.

Jednak, co zrozumią, czasami LRK powstawały na innych podstawach. Struktury Zjednoczenia zarysowane w Statucie Generalnym w znacznym stopniu tworzone były teoretycznie, a następnie podejmowano wysiłki, aby ustanowić je w praktyce, co może być uznane za podejście odgórne:¹

¹ „Podejście odgórne” w tym przypadku odnosi się do faktu, że struktury naszkicowane w Statucie Generalnym najpierw utworzono na poziomie generalnym; potem stworzono Krajowe Rady Koordynacyjne na poziomie krajów, które z kolei starały się utworzyć Lokalne Rady Koordynacyjne na poziomie lokalnym. Natomiast w podejściu oddolnym zaczyna się od życia na poziomie lokalnym, a później zakłada struktury w odpowiedzi na rosnącą złożoność życia w danym miejscu. Potrzebne jest zdrowe współgranie obu tych podejść, aby Zjednoczenie rozwijało się w sposób zarówno dynamiczny jak i stabilny.

najpierw utworzono struktury na poziomie generalnym; potem stworzono Krajowe Rady Koordynacyjne, które z kolei dążyły do stworzenia Lokalnych Rad Koordynacyjnych na poziomie lokalnym, aby na nim próbować rozwijać życie Zjednoczenia. To czasami prowadziło do tworzenia Lokalnych Rad tam, gdzie konkretne życie pallotyńskie było nie dość bogate czy różnorodne, aby wymagało koordynacji. Poza tym, zakładając, że LRK to najniższy poziom formalnej struktury zarysowanej w Statucie Generalnym, wspomniany wyżej, jeszcze bardziej podstawowy poziom organizacji w grupach lokalnych był nieraz z nimi mylony i to, co w istocie jest zwyczajną lokalną grupą, zostało uznane za Lokalną Radę Koordynacyjną. Nie zawsze służyło to rozwijaniu życia Zjednoczenia na poziomie lokalnym i krajowym.

2. Minimum wymagane przy tworzeniu LRK

IV Zwyczajne Zebranie Generalne Zjednoczenia zatwierdziło następującą decyzję dotyczącą warunków koniecznych do utworzenia LRK: „Lokalne Rady Koordynacyjne mogą powstać w regionie/miejscu gdzie istnieją co najmniej dwie (2) dostatecznie duże i czynne apostołskie grupy lub wspólnoty dla ich koordynacji lub, jeśli ten warunek nie jest spełniony, gdzie jest znaczna liczba członków indywidualnych, wspólnie zaangażowanych w różne dziedziny apostołstwa. Zebranie uściśliło potem, że w tym wypadku wyrażenie „dostatecznie duża” oznacza „licząca 10 lub więcej członków”².

Zatem, zgodnie ze Statutem Generalnym możemy powiedzieć, że LRK nie jest po prostu lokalną grupą członków Zjednoczenia, lecz raczej ciałem wykonawczym, które koordynuje życie Zjednoczenia na poziomie lokalnym i składa się z reguły z przedstawicieli różnych ważnych pallotyńskich rzeczywistości obecnych na danym terenie (por. SG 62 i 64). Kiedy na jakimś terenie lub w jakimś środowisku duszpasterskim znajduje się po prostu duża liczba członków indywidualnych, to jednak – aby miało sens utworzenie tam Lokalnej Rady – powinna istnieć różnorodność (czy to spotkań w różnych grupach czy zaangażowania w rozmaite zwyczajne działania apostołskie), która wymaga dalszej koordynacji.

Po krótkim nakreśleniu tego, co odróżnia Lokalne Rady Koordynacyjne od innych struktur organizacyjnych w Zjednoczeniu, w celu jasnego ukazania co jest dla nich specyficzne, ważne jest wyjaśnienie, że mają one być czymś znacznie więcej niż tylko „formalnymi strukturami organizacyjnymi”.

² Decyzje i zalecenia IV Zwyczajnego Zebrania Zjednoczenia, 2015, Temat 10.

3. Opis Lokalnych Rad Koordynacyjnych

Lokalne Rady Koordynacyjne mają być dynamicznymi centrami życia pallotyńskiego, wieczernikami, które są otwarte na Ducha Świętego i na znaki czasu, ciągle rozeznającymi priorytety apostołskie danego miejsca³. Tylko przeżywając to głęboko jako swoją najgłębszą tożsamość, mogą one skutecznie spełniać swoją rolę, jaką jest koordynowanie i ożywianie spotkań, modlitwy, formacji i współpracy, aby pomagać w prowadzeniu do jedności wszystkich form pallotyńskiego życia i pracy na danym terytorium (na przykład parafii/ grupy kilku parafii, dekanatu) czy w danym środowisku pastoralnym (na przykład parafii personalnej [opartej na rycie, narodowości, języku itd.], uniwersytecie, szpitalu, duszpasterstwie rodzin, ludzi pracy, chorych, starszych, młodzieży, uchodźców, studentów, biednych, bezdomnych). Lokalne Rady Koordynacyjne wypełniają misję Zjednoczenia poprzez podtrzymywanie duchowości wspólnej członkom i współpracownikom oraz przez rozwijanie różnorodnych inicjatyw apostołskich.⁴ Aby przygotować żyźniejszą glebę dla rozwoju, wzrostu i dojrzewania Zjednoczenia w konkretnym środowisku, wszyscy jego członkowie i współpracownicy są zaproszeni i, będąc obrazem Boga, zobowiązani⁵, aby być „nieustannie jak ewangeliczna trąba”, która „każdego wzywa, każdego zaprasza oraz budzi zapał i miłosierną miłość we wszystkich wiernych każdego stanu, rangi i stanowiska”⁶, a czynić to mają we współpracy ze wszystkimi ludźmi dobrej woli. Jeżeli żyjemy w komunii z Jezusem, Apostołem Ojca, wszystko czym jesteśmy, co mamy i co czynimy może służyć temu celowi⁷.

Różne sposoby uczestnictwa w życiu i apostołstwie Zjednoczenia

4.1. Osoby mogą uczestniczyć w Zjednoczeniu jako członkowie lub współpracownicy:

³ SG 61b.

⁴ Por. SG 60-61; J. Murphy, List dotyczący tematów na IV Zwyczajne Zebranie Generalne Zjednoczenia, Rzym, 20 grudnia 2014, Temat 10; A. Scheloske, Wyjaśnienie natury i funkcjonowania Lokalnych Rad Koordynacyjnych, Prezentacja Tematu 10 na Zebraniu Generalnym, 11 stycznia 2015, s. 1 par. 8; s. 2 par. 3 i ad 1 a-b.

⁵ OCCC IV 309.

⁶ OCCC I 4f., 45.

⁷ Por. B. Bayer/J. Zweifel [red.], Vinzenz Pallotti, Ausgewählte Schriften, Friedberg 1985, 67-70; SG 25; Scheloske, Wyjaśnienie, s. 1 par. 3; A. Scheloske, Apostolstwo - słowo ..., z 22 sierpnia 2004.

4.1.1. Członkowie: Zjednoczenie jest „otwarte na wszystkich członków Ludu Bożego, czyli na wiernych świeckich, duchownych i osoby konsekrowane”⁸ (SG 13).

Członkiem Zjednoczenia można być na dwa sposoby: jako członek indywidualny lub jako członek jakiejś wspólnoty Zjednoczenia (por. SG 27).

- **Członek wspólnoty Zjednoczenia** należy albo do jednej ze wspólnot założonych przez św. Wincentego Pallottiego, albo do innej, przyjętej później jako wspólnota Zjednoczenia (por. SG 34)⁹.

- **Członkowie indywidualni** mogą również tworzyć stowarzyszenia członków (KPK k. 215 i 299 § 1; por. SG 33)¹⁰.

4.1.2. Następujące osoby mogą uczestniczyć jako **współpracownicy** w duchu, w życiu lub w inicjatywach Zjednoczenia, zgodnie z normami Kościoła katolickiego (por. SG 30):

- a. świeccy, duchowni i konsekrowani katolicy, którzy nie są członkami Zjednoczenia,
- b. inni chrześcijanie,
- c. wyznawcy innych religii,
- d. inni ludzie dobrej woli.

Współpracownicy mogą również tworzyć stowarzyszenia złożone z nich samych i razem z członkami Zjednoczenia.

4.2. Członkowie i współpracownicy mogą uczestniczyć w **apostolstwie** Zjednoczenia na różne sposoby:

4.2.1. Członkowie Zjednoczenia i współpracownicy, którzy są **katolikami**, mogą uczestniczyć w apostolstwie:

- a. indywidualnie lub zbiorowo,
- b. jako pracownicy zarobkowi lub wolontariusze, w pełnym lub częściowym wymiarze pracy,

⁸ Te kategorie nie wykluczają się wzajemnie: Zjednoczenie obejmuje, na przykład, konsekrowanych świeckich i konsekrowanych duchownych.

⁹ Wspólnotę Zjednoczenia w tym formalnym sensie charakteryzuje to, że osoba, która staje się jej członkiem, automatycznie staje się członkiem Zjednoczenia.

¹⁰ Takie stowarzyszenia członków często składają się z członków Zjednoczenia, nie są one jednak „wspólnotami Zjednoczenia” w sensie ścisłym, wspomnianymi w przypisie 9. Mogą oczywiście ubiegać się o to, by stać się z biegiem czasu wspólnotą Zjednoczenia, zależnie od ich natury i rozwoju.

- c. w swoim własnym imieniu lub w imieniu Kościoła,
- d. w inicjatywach Zjednoczenia, kościoła lokalnego¹¹ lub innych grup¹².

4.2.2. Współpracownicy Zjednoczenia, którzy są **niekatolikami** mogą uczestniczyć w pracach apostołskich na wiele analogicznych sposobów, zgodnie z normami Kościoła katolickiego (por. SG 30).

5. Reprezentatywność składu struktur organizacyjnych Zjednoczenia przed utworzeniem Lokalnej Rady

Wraz z rozwojem Zjednoczenia na danym terenie i włączaniem się w jego życie i apostołstwo większej liczby osób na różne sposoby wymienione w poprzedniej części, rodzi się potrzeba stworzenia struktur organizacyjnych dla koordynacji tego życia i rozwoju, nawet jeśli nie będą to struktury formalnie ukonstytuowanej Lokalnej Rady Koordynacyjnej. Przewidział to Statut Generalny, który jasno stwierdza, że wspólnoty Zjednoczenia i zespoły członków indywidualnych obecne na danym terenie lub w danym środowisku pastoralnym spełniają zadania LRK aż do czasu, gdy zostanie ona tam utworzona¹³. Te struktury w swoim składzie mają stanowić odbicie i zapewnić reprezentację różnych sposobów, w jakich ludzie uczestniczą w życiu i apostołstwie Zjednoczenia. Jednak ci, którzy służą w tych strukturalnych elementach ZAK, powinni reprezentować znaczące przejawy życia Zjednoczenia, wystarczająco liczne gdy chodzi o członków i wystarczająco czynne w wymiarze apostołskim, lub przynajmniej ku temu zmierzające. Takie znaczące zespoły członków indywidualnych, którzy zbiorowo angażują się w apostołstwo, powinny także mieć okazję do posiadania reprezentacji w Krajowej Radzie Koordynacyjnej, dopóki nie zostanie utworzona LRK, w której będą reprezentowane (SG 66 par. 1).

6. Reprezentatywność składu Lokalnych Rad Koordynacyjnych

Kiedy spełnione jest minimum wymagań do utworzenia LRK na jakimś terenie lub w jakimś środowisku pastoralnym i LRK zostaje utworzona, jej skład ma stanowić odbicie i reprezentować, na ile to możliwe i pomocne w koordynowaniu i rozwijaniu życia Zjednoczenia, różnorodność członków

¹¹ Por. Scheloske, Wyjaśnienie, s. 1 par. 3.

¹² Pośród możliwości można wymienić, na przykład, działalność ekumeniczną zainicjowaną przez inne wspólnoty chrześcijańskie, działalność międzyreligijną zainicjowaną przez osoby należące do innych religii, działalność społeczną i charytatywną zainicjowaną przez ludzi dobrej woli, którzy nie wyznają żadnej wiary religijnej.

¹³ Por. SG 64.

wspomnianą w części 4 z zastrzeżeniem, że członkowie LRK powinni reprezentować formy życia Zjednoczenia, które są wystarczająco liczne i wystarczająco aktywne apostołsko.

6.1. LRK tworzą przedstawiciele wspólnot Zjednoczenia (por. SG 34-37) i grup członków indywidualnych (por. SG 31) obecni na obszarze jej odpowiedzialności (SG 62 par. 1), a jej wewnętrzna organizacja pozostaje w zgodzie z kryteriami wyznaczonymi przez kompetentną Krajową Radę Koordynacyjną (SG 63).

Dlatego odnoszą się do niej następujące zasady:

- a.** Księża i Bracia Pallotyni oraz Siostry Pallotyńki, którzy są obecni na terenie LRK, są reprezentowani odpowiednio przez co najmniej jedną osobę niezależnie od ich liczby.
- b.** Inne wspólnoty Zjednoczenia i grupy członków indywidualnych, liczące co najmniej 10 osób na terenie LRK, delegują do Rady przynajmniej jedną osobę każda.
- c.** Różne dziedziny apostołstwa na terenie LRK, w których jest zaangażowanych przynajmniej dziesięciu członków Zjednoczenia, są reprezentowane w Radzie przez co najmniej jedną osobę każda.
- d.** W przypadku członków Zjednoczenia, którzy nie spełniają warunków zawartych w podpunktach a–c, o kryteriach ich reprezentacji decyduje KRK.¹⁴
- e.** Przedstawiciele współpracowników (por. SG 30) mogą brać udział w spotkaniach Rady jako eksperci lub obserwatorzy, ale bez prawa głosu (SG 62 par. 1).

6.2. Decydując o kryteriach dotyczących wewnętrznej organizacji Lokalnych Rad Koordynacyjnych i ich stosowaniu w przypadku poszczególnych Rad, Krajowa Rada Koordynacyjna musi szczególnie wziąć pod uwagę :

- dzieła apostołskie, które mają być realizowane przez Zjednoczenie na danym terytorium lub w danym środowisku duszpasterskim,
- całkowitą liczbę członków tam obecnych i
- istniejące środki transportu i komunikacji.

¹⁴ Scheloske, Wyjaśnienie, s. 2 par. 4 i 6 oraz ad 1 i ad 2.

7. Zadania

Lokalnej Radzie Koordynacyjnej w zakresie jej odpowiedzialności powierzone jest szczególnie

1. rozeznawanie apostolskich priorytetów w postawie otwarcia na Ducha Świętego i na znaki czasu (SG 61b);
2. spełnianie roli ośrodka komunikacji i integracji;
3. promowanie podejmowania wspólnych inicjatyw apostolskich;
4. zachęcanie wszystkich członków i współpracowników Zjednoczenia do współpracy ze sobą oraz z innymi przedstawicielami dzieł apostolskich (SG 61a; por. Scheloske, Wyjaśnienie, s. 1 par. 3 i 4; s. 2 par. 3 i 5);
5. zapewnienie formacji wstępnej członkom indywidualnym (SG 33) i wspieranie formacji stałej wszystkich członków (SG 61c; por. Scheloske, Wyjaśnienie, s. 2 ad 1: b);
6. zapoznavanie ludzi ze Zjednoczeniem i zapraszanie ich do włączania się w jego działalność (SG 61f).

8. Spotkania

Członkowie Lokalnych Rad Koordynacyjnych spotykają się przynajmniej raz w roku.

9. Równe prawa

Wszyscy członkowie LRK na równych prawach uczestniczą w kolejalnym procesie podejmowania decyzji i w inicjatywach Rady. Osoba, do której należy zwołanie Rady i przewodniczenie spotkaniom jest „pierwszą spośród równych” (por. EG 104, 119).

10. Reprezentacja w Krajowej Radzie Koordynacyjnej

Każda LRK deleguje przynajmniej jedną osobę z prawem głosu jako przedstawiciela w KRK.¹⁵

¹⁵ Por. SG 66 par. 1; Scheloske, Wyjaśnienie, s. 2 ad 1: d.